

Forudsætningen for, at integrationen kan blive vellykket, er naturligvis, at man behersker et solidt dansk. Det er banalt, men også en kendsgerning. Det er simpelt hen nøglen til, at man får en praktikplads og senere et arbejde. Dårlige sprogkunderskaber betyder ofte parkering uden for arbejdsmarkedet på bistandshjælp eller dagpenge.

Derfor er det efter min mening udtryk for en misforstået pladderhumanisme, ja, det er nærmest efter min mening en kæmpe bjørnetjeneste, hvis vi som politikere og samfund ikke kender vores besøgstid og nu sikrer, at børn og unge med en anden etnisk baggrund får fodfæste gennem en styrket integrationsindsats i førskolealderen og i folkeskolen.

Forslagsstillerne påpeger korrekt, at alt for mange indvandrerbørn i dag møder op i folkeskolen med begrænsede danskunderskaber. Det er en kendsgerning, som er et alvorligt problem for både denne gruppe af børn og ikke mindst de danske børn. Derfor må der ofres langt flere kræfter på at styrke kendskabet i førskolealderen.

Her er der langt igen. Men heldigvis er der mange kommuner, der nu realiserer en bevidst strategi, en mor-barn-strategi, der vil imødekomme dette behov. Måske er det i virkeligheden det mest optimale tidspunkt at sætte ind på, nemlig i førskolealderen, og det glædede mig også, at den socialdemokratiske ordfører bakkede op om det.

Her vil jeg gerne påpege, at vi fra Venstres side finder det vigtigt, at også forældrene påtager sig et ansvar. Det er ikke kun institutionerne og skolen, der har et stort ansvar; også forældrene har et stort ansvar for, at børnene får mulighed for både i førskolen, i institutionerne, i skolen og siden på arbejdsmarkedet at få neglene i arbejdsmarkedssporet.

Men jeg vil naturligvis gerne udtrykke min sympati for modtageklasseideen. Jeg mener, at både de tosprogede og de danske børn vinder ved denne pædagogik, denne undervisningsform. Heldigvis kan vi også glæde os over, at der er masser af kommuner, der gennem de sidste år har praktiseret denne løsning.

Med hensyn til punkt 2 i beslutningsforslaget håber jeg, at vi alle kan være enige om – hvis jeg skal være meget venlig – at det ikke er særlig logisk eller konsekvent både på den ene side at tale om integration og samtidig have en tosproglig kvotient på 40-50-60, ja, som sagt helt op til 98 pct. på visse skoler. Det er selvføl-

gelig absurd. I visse tilfælde vil det nærmest være danske børn, der skal integreres i en multietnisk skole.

Som forslagsstillerne gør opmærksom på, gav Folketinget allerede i 1992 kommunerne hjemmel til gennem samarbejde med naboskoler at udveksle elever for at kunne undgå en uhenigtsmæssig koncentration af fremmedsprogede børn på de enkelte skoler. Så allerede i dag er der faktisk mulighed for, at man kan sprede eleverne, hvis man ønsker det i den enkelte kommune.

Med hensyn til punkt 3, modersmålundervisningen, kan jeg for Venstres vedkommende sige, at vi selvfølgelig støtter forslaget 100 pct. Vi har fra Venstres side gennem mange år plæderet for, at der er behov for at fjerne kommunernes pligt til at tilbyde modersmålsundervisning. Det bør være en mulighed, som den enkelte kommune selv må afgøre. Det bør være frivilligheden, der vejer tungest her.

Det vil også give mulighed for, at man lokalt kan flytte ressourcer med henblik på at styrke danskundervisningen, og i virkeligheden kan vi imødekomme mange opfordringer, som vi har fået det sidste halve til hele år fra en stribe indvandrerorganisationer, som siger, at det er en bjørnetjeneste, vi gør børnene ved at undervise dem i deres modermål. Og det er ikke småpenge, vi taler om at vi kan tilføre danskundervisningen; det er som bekendt 2.500 kr. pr. elev pr. år.

Selvfølgelig er det sådan, at hvis man stadig væk ønsker at fortsætte modersmålsundervisningen, kan man da bare klare det i fritiden under folkeoplysningsloven. Det er der ingen problemer med; det kan man bare gøre.

Dermed har jeg sådan set også kommenteret Fremskridtspartiets forslag. Vi går altså ind for, at kommunerne skal have frihed.

Jeg vil godt til slut benytte denne lejlighed til at sige, at jeg tror altså også, vi bliver nødt til at tage en alvorlig disput her i Folketingssalen en dag, men det er så en helt anden separat diskussion om friskoleloven. Vi får et stigende antal muslimske skoler; så vidt jeg kan huske, har vi i dag 11 muslimske skoler, vi har 3, der overvejer at søge eller har søgt, vi har Scientology, vi har Tvindskoler, vi altså flere og flere skoler, som forsøger at isolere sig fra resten af samfundet, og det mener jeg er et problem, som vi er nødt til at forholde os alvorligt til en dag, men det er en anden disput en anden dag.